

weet, moet 't maar eens vertellen, het wordt ook hoog tijd, dat we gegevens bij elkaar brengen omtrent het voorkomen, den groeitijd en de grootte van onze Nederlandsche paddenstoelen, want dat valt nog zeer dikwijls heel anders uit, dan wat er in de boeken van verteld wordt. Waarnemen, waarnemen, waarnemen!

JAC. P. TH.

ONZE MIEKES.

(Een karakterschets).

MIEKES' moeder had met haar smalle, witte snoetje zóó smeekend tot ons opgekeken, als ze af en toe door de open veranda-deuren binnen was komen loopen en om gastvrijheid bedelde, dat we ons geheel hadden laten verteederen en de arme zwerveling hadden toegestaan, bezit te nemen van het oude, vierkante kistje, dat in de kast op 't plaatsje stond.

Daarin legden we een paar wollen lappen neer, en weldra was poes' belangstelling sterk gewekt door dit rustige, intieme plekje, dat als aanstaand kraamvertrek blijkbaar haar hooge goedkeuring wegdroeg.

En in dit kistje werd op een mooien voorjaarsdag onze Miekies geboren, met nog één broertje. Van haar eerste levensdagen weet ik me niet veel meer te herinneren; ik had als jong meisje nog nooit zulke kleine katjes gezien en ik vond ze grappig en een beetje griezelig en wachtte met belangstelling op 't opengaan der oogjes tegen den negenden dag. Toen het zoo ver was, dat er zich een spleetje begon te vertoonen, was ik er verrukt over, dat de poesjes »blauwe« oogen schenen te hebben! »Heelemaal geen katten-oogen, moeder!« riep ik verheugd uit, nog niet wetend, dat bij alle kleine poesen de oogen er eerst zoo onschuldig uitzien, om pas langzamerhand van kleur en vorm te veranderen.

Maar ach, weldra werd mijn vreugde over de »beeldige oogjes« getemperd! Bij onze Miekies toch ging het eene oogje weer dicht, zwol op en begon te zweren. Eerst wisten we niet, wat we er aan moesten doen en dachten, dat ze het oog wel zou moeten verliezen; maar toen één onzer op de gedachte kwam, wasschingen met boorwater toe te passen en we dit middel ijverig in praktijk brachten, was 't kwaad weldra bezworen en had Miekies spoedig weer normale »poesen-kijkers.«

Behalve met blauwe oogjes was Miekies door de natuur begiftigd met een glanzend tijgervelletje en pikzwarte zooltjes. Dit laatste vond ik vooral heel merkwaardig; en toen iemand mij had verzekerd, dat dit een bewijs was van afstamming van de »Nubische« of »gehand-schoende kat«, was ik daar erg trotsch op en vleide net zoo lang, tot mijn ouders me toestonden, dit katje te mogen houden.

Voor 't broertje, het logge katertje, had ik den naam »Manus« bedacht. Dit zwart met witte katten-exemplaar met rose zooltjes vond ik veel banaler dan mijn Miekies en het liet mij volkomen koud, dat ik er weldra afstand van zou moeten doen. Evenals ten opzichte van menschen heb ik ook ten opzichte van dieren altijd sterk mijn sympathieën en antipathieën gehad!

Toen wij Amsterdam voorgoed zouden verlaten, waren de katjes nog te jong, om buiten de moeder te kunnen. We wisten er dus geen ander middel op, dan de heele poesen-familie maar mee te nemen naar ons buitenverblijf. In een rieten hondenhokje opgesloten, werden moeder en kroost als passagiersgoed aan het spoor toevertrouwd; niet weinig wekte het de erontwaardiging van mijn vader op, toen de treinbeambte, aan wien hij één kat voor het

vervoer had opgegeven, de kleine peuters bij de moeder ontdekte en uitriep: »Daar zitten drie katten in; u moet dus driedubbele vracht betalen!«

Gelukkig had de poesen-familie niet veel moeite om in de nieuwe woonplaats te wennen. De kleintjes groeiden voorspoedig op, stoeiden met elkaar en met de moeder (als ze er zinnig in had!) en amuseerden ons met hun koddige sprongen en gracieuze bewegingen.

Eéns moest er echter een eind komen aan dit gezellig samenzijn. Onze melkboer had beloofd, zich over moeder en zoon te zullen ontfermen; »op de boerderij konden ze best een paar katten gebruiken voor de muizen!« En zoo brak de dag van 't afscheid aan. Ik onderhield Miekies ernstig over de groote beteekenis van dit oogenblik in haar leven; maar ze scheen het gewicht ervan niet te beseffen, knipte met haar oogen eens tegen 't zonlicht en schonk op dat moment meer aandacht aan een vlieg, die achter de vitrages aan 't brommen was.

Maar o, toen de eerste nacht aanbrak, dat ze op haar eentje in 't kleine mandje moest gaan slapen, zonder zich tegen de zachte, warme moedervacht te kunnen aanvlijen! Hoe erbarmelijk heeft ze toen geschreeuwd; hoe hartverscheurend klonken de kreten, die tot mijn slaapkamer doordrongen, als wilde zij mij smeeken, haar bij mij te nemen! Uitgaande echter van het standpunt, dat zelfstandig te leeren worden voor een jeugdig individu 't heilzaamst is, heb ik mij niet laten vermurwen en mijn ooren met watten dichtgestopt, om door haar gejammer in mijn principes niet aan 't wankelen te worden gebracht.

Na een paar dagen was poesje al gewend en scheen alle herinnering aan moeder en broertje te hebben verloren. Ze begon er, nu ze op zichzelf aangewezen was, meer en meer haar werk van te maken om de omgeving van het huis te verkennen. Toen ze onzen vrij grooten tuin had afgewerkt, stak ze moedig den weg over, sprong over een greppeltje, kroop onder 't hek door, dat een uitgestrekt weiland omrasterde en zette hier haar strooptochten voort. We zagen in het lange gras, waarin ze geheel verdween, dan een regelmatig voortgaande golving, soms plotseling door een snellere beweging onderbroken, waaruit we afleidden, dat ze dan een sprinkhaan nazat, daar deze dieren haar roofdier-instinct voorloopig nog 't sterkst prikkelden.

Als 't etenstijd was en we haar riepen, was ze soms te ver uit de buurt om onze stemmen te hooren. Om haar aandacht dan te trekken, hadden we er op verzonnen, met een mes en bord naar buiten te gaan en zoo hard mogelijk het geluid van snijden na te bootsen. Meestal kwam ze dan spoedig aanhollen, daar dit geluid er haar aan scheen te herinneren, dat er iets voor haar te bekijken viel!

Zoo leerden we meer en meer het katten-karakter kennen; maar bij onze Miekies meenden wij toch trekjes op te merken, die blijk gaven van een meer dan gewoon poesen-intelleet. Zoo was 't bijzonder merkwaardig, dat Miekies, bij al haar zelfstandigheid, toch zoo op ons gesteld bleek! Dit bewees ze b.v., door als mijn moeder of ik uitgingen om een wandeling te maken, ons het hek uit en den weg op te volgen, waardoor we vaak veel bekijks hadden. Maar we moesten aan deze aardige gewoonte spoedig een eind maken, daar ze 't onderweg met alle honden aan den stok kreeg; heftige scènes, waarvan ik later meer zal vertellen, waren hiervan 't gevolg. Sloten we haar dus, vóór we uitgingen, in de kamer op, dan was mijn vader er vaak getuige van, hoe ze dit opvatte. Ze sprong onmiddellijk na ons vertrek op de vensterbank en gaf door een zeer melancholiek gemiauw uiting aan haar droefenis. Ze keek ons na, tot we geheel uit 't gezicht verdwenen waren; opende mijn vader de veranda-deuren weer, dan vloog ze als een pijl uit den boog naar buiten om te trachten ons nog te achterhalen; en 't is wel gebeurd, dat ik haar triomfantelijk achter me aan zag komen rennen, als ik zulks allerminst meer verwachtte, waardoor ik dan genoodzaakt was haar weer naar huis te brengen.

Toen we, tegen dat de winter aanbrak, ons zomerverblijf te Apeldoorn voor eenige maanden zouden verwisselen tegen een verblijf in Arnhem, moest Miekies andermaal mee op reis. Als halfwas-kat vond ze dit blijkbaar heel merkwaardig, en toen ik bij 't overstappen en wachten

op een anderen trein in Dieren opeens voor haar hokje stond en haar bemoedigend toesprak, was ze blij verrast! Haar zacht gemiauw bracht me toen sterk in de verzoeking, haar reeds dáár, op het perrón, de vrijheid te hergeven; maar de vrees, dat ze in haar verwarring mij ontsnappen en misschien onder een wagon kruipen zou, hield mij van dit voornemen terug.

Bij aankomst in onze tijdelijke verblijfplaats keek Miekies eerst wat verwilderd rond, liep onrustig heen en weer, onderzocht alle donkere plekjes, kroop onder kasten en tusschen kisten en kwam pas langzaam op haar verhaal. 't Was nu een heel ander leventje voor haar! Beperkt tot de ruimte van een stadstuintje, nam ze al spoedig de gewoonte aan, om, evenals andere katten, over de muren te loopen en haar zwerftochten uit te strekken tot in de naburige tuinen. Eéns zou deze zwerf lust haar slecht bekomen! Er was naast ons nl. een huis in aanbouw en in den nog niet aangelegden tuin daarvan stonden een paar gróote bakken met kalk. Op een avond kwam Miekies deerlijk togetakeld thuis: ze was blijkbaar in een dezer kalkbakken terecht gekomen! Het haar van haar pooten was stijf tegen haar vel geplakt en ze scheen er veel pijn door te lijden. We hebben haar toen, zéér tegen haar zin, met citroensap behandeld, om de kalk te doen oplossen; maar 't duurde dágen, vóór ze er weer toonbaar uitzag.

Toen 't winter werd, nam Miekies alle allures aan van een bedaagde kat. Zij ging achter de kachel liggen slapen en kon zoo uren verdroomen, zich lui rekkend en met de oogen knippend, als we haar aanriepen. Maar nauwelijks begon 't een beetje zachter te worden, of er kwam een ommekeer in haar wezen. Ze werd onrustig en 't voorjaar begon zijn invloed op haar uit te oefenen. 's Nachts stegen de liefdeszangen van Miekies' eersten aanbieder tot ons op en haar hart bleek er niet ongevoelig voor. Eten en drinken roerde ze nauwelijks meer aan, en 't verlangen naar vrijheid werd haar te machtig. We gunden haar die en ze profiteerde er op hare wijze van. Na enkele dagen was de rust in haar weergekeerd en hervatte ze haar gewone leventje, onbewust van het feit, dat ze haar zorgeloze jeugd nu achter zich had. Want spoedig werd 't hare beurt om op zoek te gaan naar een veilig plekje, waar ze haar kindertjes zou kunnen neerleggen!

Haar eerste moederschap scheen haar in verbazing te brengen en het was, of ze er ons een persoonlijk verwijt van maakte, dat ze nu gedwongen was uren achtereen gedwee in haar mand te liggen om zich van haar moederplichten te kwijten. Ze kon mij zoo verwonderd en zelfs een beetje wantrouwend aanzien, als ik naar haar en haar kroost kwam kijken, en scheen steeds een vraag te leggen in het zachte geknor, waarmee ze mijn komst begroette. Ze stond me echter toe, de jongen van haar af te nemen, mits ik dit voorzichtig en met héél rustige bewegingen deed.

Begon een jong in mijn hand echter maar even te piepen, dan werd ze dadelijk oplettend, stond van haar warme plekje op, om te zien wat er gebeurde; haar geknor werd dringender, haar oogen keken angstig, soms dreigend naar me op, en ze draaide net zoo lang achterdochtig om me heen, tot ze ontdekt had, waar ik het jong gelaten had. Legde ik het dan weer in de mand neer, dan was ze tevreden gesteld en gaf aan haar blijdschap lucht door 't kind een volledige waschpartij te laten ondergaan, waarbij geen plekje van het kleine poesenlichaam werd overgeslagen.

Dit moet gezegd worden: Miekies was een voorbeeldige moeder voor haar kroost! Ze wist precies, hoe lang ze van de kleintjes af kon, om van haar vrijheid te genieten; en als ik wel eens vreesde, dat ze haar plichten wat ál te luchtig opvatte, dan bewees ze mij steeds dat ik geen verstand van katten-verzorging had. Want nog vóór de katjes gelegenheid hadden gehad, door den honger uit hun slaap te worden gewekt, stapte moeder poes met haar vragend gemiauw alweer de mand in, en haar liefkoozend gelijk werd dan met een krachtige uitzetting van de jonge stemmen beantwoord.

CHRISTINE OUDEMANS.

(Wordt vervolgd).